

DE ^{xx} LA MUSA DAMPNADA,Els somniadors divagan per
les afores d'una certa ciutat.

Axó era un mes de Mars. Entre mitjdia i tarda
els dos amics sortian á fóra, á divagà.

El foraster callant. El del país parlava
de glories del present, de joies de demà;

intensament conmós, las ninas ensomniadas,
la barba tota negra, el cor en el parlà,
á mitja veu glosava: *Son pera ser llohadas
las obras de tants Mestres com á Ciutat hi há*

i el culte no es prou gran...

El foraster escoltava;
després somreia un xic. *Es cert, l' altre parlà,
pró la vida es forta...!*

I el cor qu' abdós friçava,
oïnt la veu amiga, les mans feia enllasar.

I en esta i altres gloses al lluny van arribar.
Al clos de les violes la dona els esperava:
Que bonas tardas tingan: ja 'n poden agafar...
(La casa del jardí es casa arruinada.)

I els dos companys tornavan: *N' irèm dós á cercar.*
I el foraster sabia com un senyor enviudava
i sòrt de certa noia, alegre en el cantar
i rossa com la espiga, i viva en la mitada

i fresca com las rosas al punt de poncellar.
Després, cullidas flòs, van ferhi una lligada.
Moltíssimas mercés! Ja tornarém demà.

I els dos amics, contents, cap á poblal, tornavan,

una cançó en el cor, violes á la mà.
No gaire lluny, manyags, uns bous arrocogavan
las feixas d' alba tendra: un home fort i sà,
robust de bras i cor, á dalt, tranquil, anava

com ans de Constantí, talment un bon romà,
á fê la ofrena á Pan, del fruit de la jornada.

I conversant ja hi son: *Es dolç el reposar
en un pedriç tant vell, vora tant ferma arcada...*

(Qu'están els dos companys, á l'ombra d'un cristiá
temple dels més antics que hi han en la encontra-
(da).

—*La soletat es plena quan un la sab gosar;
á l' ombra del convent hi ving forsas vegadas.*

Rendn, el bon Rendn hi es de bell glosar.
—*Paisatge, pedra, aire: tot porta á meditar.*
—*Un pensa en el passat; de com es soterrada
la dolça Grecia mare.=De com el gran Juliá*

ressucitar volia la joia de la Helada.
—*I deprimint la vida, á l' home va lligar
la nova idea nada.=I arreu la flamarada
de focs ignominiosos, cremant tot bon pagá.*

—*Adeu per uns quans sigles, la pensa llibertada!*
—*Adeu, bellesa forta de l' Ideal humá!*
Imatges sou vilesa.—Que á un home de montanya.
Lleó terç, el Sant pare, Apol feu recordá.

—*Mes l' home no pot viure am l' ànima apagada.*
—*Devant de la Natura l' esfínx vol penetra.*
—*I els primitius triomfan, que, viva, emancipa-*
per llur esforç un dia Bellesa revindrà. (da)

*Primè es la Eucaristia.—Psychys ha guanyada
á dins las catacumbes la gloria de torná.*
—*Orfeu, el cantadó, se troba reanimada
la seva gracia ilustre de deu anticristiá.*

—*Ingènua incoerència de l' ànima expressada
divuit sigles enrera, per ignoscenta mà,
las ratllas candorosas, talment desdibuixadas,
dareu el Fill de l' Home, LES BODES DE CANÁ.*

*I am la emoció del mon, natura revifada,
el sentiment d' amor, la joia de pensà.*
—*El Dant á Beatriu dará la rima amada.*
—*Flore, el seu EVANGELI.—Petarca cantarà*

*i Monna Lisa i Laura i Beatriu guardadas
serán al cor del mon.—¿Qui al Rafael podrà
tornarlo á Teodosi, que als savis els matava
i á artistes i poetes, pel dó d' imaginá....*

—*.... bells temples á las Gracies, á la expansió*
de viure?—En armonia am Zeus, i amb el germá
la terra sempre jova, la Llibertat gosada
alosa cada home i alhora, ciutadá? (exalsada)

—*Gloriosa Renaixença, jamai prou alabada,
que reanimant el goig, á Deu fás encaixá
amb e's artistes homes: tu ets qui has anunciada
la fonda maravella que un dia esclatará!*

—*I els homes van portá, encare no han passades
duas centurias, joves, la veu de l' huracá:*